

Arrest

nr. 313 339 van 23 september 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. LANDUYT
Bloemendalestraat 147
8730 BEERNEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 juni 2024.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die de Afghaanse nationaliteit bezit, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof gehecht kon worden aan de door hem ingeroepen asielmotieven. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 290 960 van 26 juni 2023.

In het kader van zijn huidig verzoek verwijst verzoeker terug naar de zaken die hij eerder inriep, en stelt dat nu ook zijn zoon omwille van deze zaken is moeten vluchten. Om zijn huidig verzoek te staven legt hij documenten voor omtrent een werkongeval waar hij in België het slachtoffer van was, en kopieën van documenten die wijzen op de aanwezigheid van zijn zoon in Servië en van een Pakistaans politierapport.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) met betrekking tot de verklaringen die hij aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het relaas dat hij in het kader van zijn vorig verzoek heeft uiteengezet, moet opgemerkt worden dat deze niet van dien aard zijn om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vorige verklaringen. Het louter herhalen van iets dat reeds als ongeloofwaardig werd beoordeeld, vermag het niet om zijn kans op het verkrijgen van internationale bescherming groter te maken. Voor het overige borduurt hij ook enkel voort op deze verklaringen, door te stellen dat zijn zoon nu ook in de problemen kwam en moest vluchten. Dat zijn zoon heden mogelijk in Servië verblijft, doet hier niets aan af, aangezien zijn reis naar daar ingegeven kan zijn door gelijk welke motieven. Ook legt hij bij zijn huidig verzoek geen stukken voor op basis waarvan kan vastgesteld worden dat het werkelijk om zijn zoon gaat.

(ii) de kopie van het Pakistaans politierapport bovenstaande appreciatie niet in positieve zin kan doen ombuigen. Documenten hebben namelijk enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Pakistan (en Afghanistan) eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken. Het gaat ook enkel om een kopie, welke steeds onderhevig kan zijn aan het nodige knip-en plakwerk. Daarnaast dient hierover aangestipt te worden dat zijn vrees voor vervolging beoordeeld moet worden ten opzichte van zijn land van nationaliteit. Gelet op het feit dat hij verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, moet in zijn geval zijn vrees ten opzichte van Afghanistan beoordeeld worden. De problemen die hij had in Pakistan kunnen in principe bijgevolg niet in rekening genomen worden bij de beoordeling van zijn vrees voor vervolging.

(iii) uit de beschikbare informatie blijkt dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

(iv) uit de beschikbare informatie blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

(v) evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoeker heeft aangebracht in het kader van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen

aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het kort herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. Waar verzoeker stelt dat nergens in de bestreden beslissing wordt aangeduid op welke gronden men van oordeel is dat zijn relaas ongeloofwaardig zou zijn, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing te lezen staat dat: "Op 21 februari 2023 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging in beroep, maar de beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd met haar arrest van 26 juni 2023.", uit een simpele lezing van voorgaande weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal en voorgaand arrest van de Raad blijkt op basis van welke gronden zijn relaas ongeloofwaardig werd bevonden.

Voorts stelt verzoeker dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar het feit dat veel stukken vervalst zijn, maar niet wordt aangeduid welke concrete gegevens men heeft om tot deze conclusie te komen. De Raad merkt op dat dit blijkt uit de COI Focus Afghanistan. Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021, de COI Focus Pakistan. Corruptie en documentenfraude van 29 september 2022, en de COI Focus Iran/Pakistan. Afghaanse vluchtelingen – documentenfraude van 25 mei 2020. Deze informatie bevindt zich in het administratief dossier.

Zijn documenten omtrent een werkongeval waar hij in België het slachtoffer van zou zijn geweest, hebben geen betrekking op zijn vluchtmotieven.

8. Het algemeen verwijzen naar richtlijnen van het UNHCR en zijn profiel, waarover hij geen verdere duiding/uitleg geeft, volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

9. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar algemene informatie omtrent terugkeerders naar Afghanistan.

De Raad heeft in het kader van zijn vorig beschermingsverzoek aangaande de behandeling van personen met verzoekers profiel bij terugkeer naar Afghanistan reeds een analyse gemaakt. Uit de geactualiseerde landeninformatie die verweerder heeft overgemaakt in toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, waaronder de EUAA Country Focus betreffende Afghanistan van december 2023 en de COI Focus Afghanistan 'Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsvername door de taliban' van december 2023, blijkt dat de inlichtingen waarop de in het verleden gedane analyse omtrent verzoekers vermeende verwestering is gebaseerd, nog steeds actueel en correct zijn. Ook heden blijkt niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Evenmin blijkt dat elke Afghaan als gevolg van zijn verblijf in Europa verwesterd zal zijn, noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Bijgevolg dringt een individuele beoordeling van verzoekers omstandigheden zich nog steeds op.

In het arrest nr. 290 960 van 26 juni 2023 oordeelt de Raad dat verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat hij als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden.

Verzoeker brengt in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die hier een ander licht op werpen. Evenmin maakt verzoeker concreet aannemelijk dat hij niet meer in staat zou zijn om zich aan te passen aan de in Afghanistan geldende sociale normen, wetten en gebruiken zoals vormgegeven door de taliban. Door louter te verwijzen naar algemene informatie schetst verzoeker geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten in België en Europa op de consequenties bij een terugkeer, met name waarom hij hierdoor dermate onder de negatieve aandacht van de taliban kan komen, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen.

10. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, oordeelde de Raad in het kader van zijn vorig verzoek in het arrest nr. 290 960 van 26 juni 2023 dat zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Op basis van de geactualiseerde landeninformatie bijgebracht door verweerder, dringt zich heden eenzelfde conclusie op.

Uit de door verzoeker aangehaalde informatie in het verzoekschrift en de overgemaakte informatie in antwoord op de vraag van de Raad om in overeenstemming met artikel 39/62 actuele informatie bij te brengen aangaande de algemene situatie in Afghanistan, blijkt niet dat de inlichtingen waarop deze voorgaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. Deze informatie kan evenmin de voorgaande appreciatie weerleggen of in een ander daglicht stellen.

Evenmin is er sprake van persoonlijke omstandigheden die het risico in zijn hoofde zouden verhogen. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die hier anders over doen denken.

Verzoeker zijn betoog omtrent een intern vluchtalternatief is niet dienstig aangezien in de bestreden beslissing geen sprake is van een intern vluchtalternatief in hoofde van verzoeker.

Het (niet gedateerde) reisadvies is bestemd voor reislustige Belgen en vormt geenszins een leidraad voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus.

11. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 22 augustus 2024 staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen. VzP stelt dat de door haar neergelegde nieuwe documenten haar vrees staven maar dat deze niet onderzocht werden door de gekende stelling van het CGVS omtrent corruptie bij Afghaanse documenten. Ze

stelt dat evenmin haar vrees voor terugkeer naar het door de talibangeregeerde Afghanistan omwille van haar lange verblijf in het westen onderzocht werd."

5. Verzoeker brengt ter terechtzitting, met voormelde algemene argumentatie waartoe hij zich beperkt, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 25 juni 2024.

De Raad stipt vooreerst aan dat voormelde beschikking het voorwerp uitmaakt van de vraag tot horen en niet de beslissing van het CGVS.

Het doel van de vraag tot horen bestaat erin om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom. Verzoeker gaat hieraan echter volledig voorbij en blijft desbetreffend geheel in gebreke.

Verzoeker gaat ter terechtzitting geenszins concreet in op de inhoudelijke gronden van de beschikking.

Uit een eenvoudige lezing van de beschikking blijkt voorts dat er *in casu* wel degelijk rekening wordt gehouden met zowel de door verzoeker in het kader van zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming aangebrachte documenten, alsook met zijn verklaringen een terugkeer naar Afghanistan te vrezen omwille van zijn verblijf in het westen en (toegeschreven) verwestering. Die door verzoeker bij huidig volgend verzoek aangebrachte elementen worden wel degelijk in acht genomen en onderzocht, waarbij wordt vastgesteld en terdege wordt geoordeeld en gemotiveerd waarom de door verzoeker in het kader van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming aangehaalde elementen geen nieuwe elementen betreft in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Verzoeker gaat echter ter terechtzitting niet in het minst in op die concrete vaststellingen die alzo doen besluiten. Hij doet niet de minste poging of moeite tegen de concrete inhoud van de beschikking enige concrete repliek in te brengen. Dat verzoeker, door zich tot dergelijke algemene en stereotiepe opmerkingen te beperken, louter blijf geeft het er niet mee eens te zijn, is op zich vanzelfsprekend niet van aard afbreuk te doen aan de concrete, inhoudelijke vaststellingen van de beschikking en doet dan ook niet anders oordelen.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,	kamervoorzitter,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS